

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR, číslo: 5/2010 ročník XXV.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska Jaroslava Rady, Skalka - Praha 10

Gangy Práglu 2010
Kterak jsme pouštěli draky
Střediskový sraz
Sedlo
Válečná výprava na Cintru

Interaktivní obsah

(kliknutím vyberte)

NETISKNOUT

Odpoledne plné her

Odpoledne plné her II.

Letní tábor Třemešné 2010

Jeden den na táboře 305. oddílů

Tábory na našem tábořišti v Sedle

Povídání s Terezou

Tábor od Jindřichova Hradce

Rozhovor s Jiřím Stránským:

Stejně jsem měl ohromné štěstí

Jak nám SCOUTEX „připravil“ závěrečnou výpravu

Představuje se: Kuba

Sursum : Tedy vzhůru!

Milí čtenáři,

zatímco píšu tyto řádky, nad Prahou se převaluje hustý oblak plný sněhu a mění oblohu na jednoduše šedý strop. Aspoň doufám, že je sněhový, protože pokud ne, tak tu zaclání dočista pro nic za nic. Ale nakonec kvůli tomu si nemusíte číst Lokali, stačí vyhlédnout z okna. Místo toho si můžete přečíst Napovo podobenství o tom, jak probíhal střediskový sněm, který zvolil (slovy reklamních sloganů) nové a ještě lepší vedení střediska! (Podle původní receptury.) Nebudu tu prozrazovat, jak to dopadlo, i když to nejspíš mnozí už víte, místo toho chci za celou redakci popřát vítězům mnoho sil i radostí a málo starostí. Trochu dále menších než velkých a exotiky pro vlastní potřebu slibují články o Sedle a jedna vzpomínka na tábor v Třemešné. Kromě nich najdete několik zápisů z výprav a moji stručnou zповěď v rubrice Představuje se. A když jsem začal tím sněhem, rozloučím se rovněž v duchu zimním. Protože další číslo už vyjde v příštím roce, přeji vám za redakci příjemné prožití vánočních svátků

Tecklis

Kterak jsme pouštěli draky

skauti 305. / Kuba

Letos byl, alespoň podle mě, opravdu nádherný podzim, a tak by byla škoda ho nevyužít – a jak jinak, než "obětovat" schůzku nebo dvě na výrobu draků, které pak s velkou slávou svěříme poryvům větru. Co víc si přát?

No, ono by se něco našlo. Třeba ty poryvy větru. Zkrátka zrovna v onu inkriminovanou sobotu 16. 10. nefoukalo. V Hostivařském lesoparku se nepohnul ani lísteček, a tak byli milí draci odkázáni na rychlé skautské nohy – a nakonec se opravdu vznášeli, ale sprintovat se opravdu dá jen po omezenou dobu. Naštěstí se jeden drak zatoulal do žlutavých větví místní flóry, a tak jsme si dopřáli krátkou pauzu při jeho vyprošťování. Když nás následně běhání omrzelo, zahráli jsme si ještě několik kol minipetanque na místním pískovišti a rozešli se do svých domovů na mírně pozdní oběd – i když vlastně ještě ne tak docela.

Brzy po obědě jsme se totiž ve skoro kompletní dopolední sestavě sešli na brigádě v naší milované klubovně Za Poštou. Po asi třech hodinách úsilí jsme měli jeden nátěr na skříních, téměř natřenou podlahu a hlavně uklizený kumbál, ve kterém se teď místo chaotické změti krabic, tašek a beden nachází několik přepravek rozříděného materiálu. Takže i přes absenci větru, který pro pouštění draků bývá stěžejní, jsme myslím prožili docela vydařenou a plodnou sobotu.

Gangy Práglu 2010

Opo

Že to žije nejen na našem středisku a že Praha je plná příležitostí zažít nevšední neděli dokazuje následující článek popisující akci pořádanou pro každého, kdo si rád hraje. (pozn Tecklis)

Vše to začalo jedno polojasné ráno v suverénním městě D.C. Albertov. Zde se sešly tři největší gangy, které kdy Prágl poznal. Hells Angels vedené Patrikem Drsonem Andělem, MP Trosky MC vedené Dežo Oláhem a seňoritas Los Amigos se svým Los Lososem.

Souboj o nadvládu byl povolen pouze schválenými vodními pistolemi. Sešly se tu různé ráže. Od kabelkových flusaček po mohutná dalekonosná děla.

Na začátku se všichni sešli a vyhlásil se dočasný mír, kdy se vůdcové všech tří gangů setkali, aby ukázali, že to právě oni mají právo vládnout Albertovu. Nemohlo to dopadnout jinak, než že se všichni tři poprali a poté se odvedli své gangy na jednotlivá velitelská stanoviště. Každý z gangů měl za úkol vydělat co nejvíce peněz ve třech podnicích, jež v okolí byly: pivovar Ježek, Rádio dýdžeje Hopa a nakonec Zmrzlinář. Mohli si přivydělat

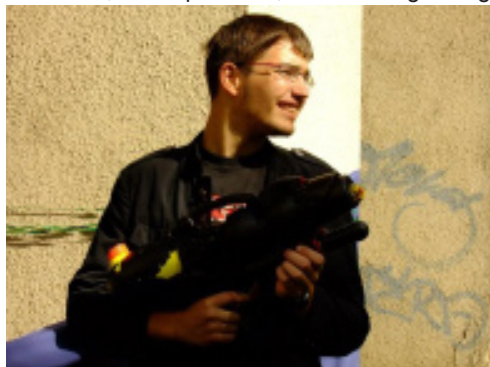
také pašováním svých surovin. Angels pašovali naftu, Amigos banány a Trosky céděčka.

Společnost nám dělal nestranný plukovník, jež organizoval i jeden velký boj, zvaný battleground.

To se všichni sešli na křižovatce a následně se do sebe pustili. Mnoho lidí tento souboj nepřežilo a tekla krev, teda voda. Po tomto souboji se všichni rozešli na základny a bitva o peníze pokračovala.

Byl to dlouhý a urputný souboj, který pokračoval až do pozdního odpoledne. Tehdy byla válka přerušena a všichni se shromáždili na neutrálním území, kde se mělo ve finální bitvě rozhodnout o budoucnosti Albertova.

Nakonec se ukázalo, že nejvíc peněz nasbíral Dežo s MP Troskami, na druhém místě byli Los Losos od Amigos a na čestném třetím se umístili Patrik Drsoň a jeho Hells Angels. Tím skončil první a doufám, že ne poslední, ročník Gangů Práglu.

Střediskový sraz na Červeném hrádku u Sedlčan

1.– 3. 10. 2010

Slimák

Pátek: Sraz jsme měli na nádraží Praha – Vršovice v 18:00 hodin. Odtud jsme jeli rychlíkem do stanice Olbramovice. Potom byl přestup na motoráček, který nás dovezl až do stanice Sedlčany, kde jsme vystoupili a šli pěšky do skautské základny, která byla nedaleko odtud. Na nádraží jsme ještě potkali BOBA, který přijel autem a vzal vlčatům batohy. Když jsme byli na místě, BOBO už tam dávno byl a proto svítil celý dům.

Uvnitř jsme se zuli a naopak nazuli své přezůvky a potom se šlo večeřet. Po večeři z domova jsme se šli zabydlet. Po vybalení všech věcí jsme si šli zaházet se svítilím UFEM. Hned co jsme se vrátili dovnitř, šli jsme do pokoje a tam hráli BANG! a kdo chtěl, ten si četl a taky mohl jít spát. A poté co jsme dohráli, šlo se na zoubky a pak spát.

Sobota: Ráno byl budíček v 8:00. Pak následovala rozcvička a čištění zubů. K snídani byl rohlík s marmeládou a pomazánkovým máslem. Po snídani bylo rozdělení do skupin, což bylo pokračování příběhu o svatém Václavovi, který byl v pátek (a o němž jsem se zapomněl zmínit). A vlastně to bylo až po nástupu, na kterém se zpívala skautská hymna. A potom následoval oddílový program. My jsme šli hledat cache s názvem Soudný kámen a při cestě do cíle jsme se střídali v navigaci. Cache jsme nakonec našli (přesněji řečeno Slimák, který dostal 50 dolarů) a pak jsme sbírali zlaté valouny, které pečlivě hlídal indián, sice slepý, ale s dobrým sluchem. Potom jsme ještě sbírali zbylé valouny a každý čtvrtý jsme si mohli nechat.

Po těchto dvou hrách jsme se vydali najít další cache, ale v polovině cesty jsme se zastavili a opět hráli hru do naší celoroční hry „ZLATÁ HOREČKA“. Tentokrát se pašovaly zlaté valouny do San Diega přes hranice z Mexika, které pečlivě střežila celní hlídka. Nakonec se nám podařilo propašovat docela dost valounů a za každý jsme dostali po padesáti dolarech. Protože bychom nestihli dojít ke cache (měli jsme být do jedné hodiny na obědě), tak se šlo zpět do chaty.

K obědu byly párky s bramborovou kaší. Po obědě následoval polední klid, po němž jsme se dozvěděli, že budeme v lese hledat tajnou zprávu a tu poté máme říct špěhovi s červeným, bíle puntíkováným šátkem na hlavě. Zprávu jsme mu nakonec sdělili a on nám za to dal kousky mapy Čech. Ke svačině byly kakaové sušenky s jablkem. Po ní byl zase program, vyráběli jsme si totiž brnění, zbraně, koně atd. Všechny tyto věci jsme potřebovali na nedělní bitvu.

Po dvou hodinovém programu byla večeře. Ta se skládala z chlebě s vajíčkovou pomazánkou a z čaje. Cca půl hodiny po večeři jsme šli ven, jelikož měl být táborák. Když jsme všichni došli ke kruhu, Kuba s Lovcem zapálili oheň a pak se zpívala píseň „Červená se“. Potom jsme hráli hru o kousky mapy. Naše skupinka byla poslední. Když všichni dostali své kousky, hráli jsme další hru, která tentokrát nebyla o kousky mapy. Po ohni nám ještě Napo něco říkal o funkcích v oddíle a kdo by chtěl jakou dělat. Pak jsme šli do jídelny a tam nám Napo řekl, že si můžeme jít zahrát BANG! a nebo si jít házet s létajícím talířem. Takže šli někteří hrát BANG! a jiní si šli házet s UFEM. Já jsme si šel házet. Poté co jsme se vrátili, nám Napo řekl, že je čas jít spát. Takže jsme si šli vyčistit zuby a šli spát.

Po sladkém probuzení (nebyla rozcvička) následovaném sladkou snídaní, jsem se vydal připravovat dopolední hru. Nešlo o nic složitějšího, za chvíli jsem měl vytyčené hrady a vše ostatní připraveno, a tak jsem se vydal k chatě vysvětlit všem pravidla a potom odešel spolu s ostatními na bojiště.

S vedoucími jsem statečně bránil náš tábor před útoky dotěrných útočníků, kterým se nakonec povedlo získat korunu a odnést ji duchovi sv. Václava.

Tak byla velká bitva dobojována a mohli jsme si jít zabalit. Po vydatném obědě jsem pomáhal sestřím kuchařkám umývat nádobí a později se zúčastnil i závěrečného nástupu. Následovala cesta na nádraží a po kolejích vlakem domů. Střediskový sraz byl fajn, poznal jsem nové místo a potkal mnoho známých tváří.

Výprava do Velkopopovicka

23. 10. 2010

Smečka Vlčáci - Zapsal: Padák

Sraz jsme měli v 9:00 na metru Strašnice. Byli tam Řízek, Viktor, Žabák, Zoubek a já – Padák. Šli jsme na nádraží Strašnice, kde nás čekal Filip. Vlakem jsme pak jeli do Mirešovic. Když jsme ušli kus cesty, tak se Žabákovi povedlo vylomit velký kus ledu z kaluže a mně se povedlo najít bunkr z jehličí.

Po dalším kusu cesty jsme dorazili do Velkých Popovic, kde jsme zjistili, že pivo Velké Popovice pochází z roku 1874. Když jsme z vesnice vyšli a ušli dalších pár kilometrů, něco si zahráli, zjistili jsme, že nestíháme vlak. Ujely nám dva.

Ve vlaku nám Řízek s Viktorem spočítali, kolik jsme ušli kilometrů. Bylo jich osmnáct! I právě proto to byla super výprava a den se vydařil.

Recept - Mūsli tyčinka

Převzato z teepek.cz

Co je nejlepší jíst na zimních výpravách? Mūsli tyčinka je do mrazivého počasí hodně dobrá, obsahuje "rychlou" energii a prospěšné látky. Věděli jste, že si takovou mūsli tyčinku nemusíte jen kupovat v obchodě, ale dá se i udělat doma? Můžete si ji vyrobit přesně podle vaší chuti a nebudou v ní žádné konzervanty a příměsi navíc.

Suroviny:

300g ovesných vloček, 60g másla, 120g sušeného ovoce (jablka, meruňky, švestky, hrozinky...), 240g medu, 100g cukru, 2dl citrónové šťávy, 120g oříšků a jader (vlašské, lískové, mandle, slunečnice,...)

Postup:

Na pánvi rozpust' máslo a med s cukrem, přidej rozsekané oříšky, nadrobno nakrájené sušené ovoce, citrónovou šťávu a ovesné vločky. Promíchej a vysyp na vymaštěný plech a vyválej na tloušťku 2,5 cm. Peč asi 30 minut při teplotě 150°C. Hned po dopečení rozkrájej placku na tyčinky a nech vychladnout...

KPZ slaví 75. narozeniny

Převzato z www.KPZ.cz

Je to právě sedmdesát pět let, kdy byla u nás poprvé zmíněna důležitá součást (alespoň v určitém období) výprav mnoha malých dobrodruhů a táborníků. 12. října roku 1935 totiž v Malém hlasateli Jaroslav Foglar poprvé popsal a do světa uvedl krabičku obsahující spoustu užitečných drobností.

Všem, kteří vyrážejí na výpravy, na tábory, ale třeba i jen na krátké vycházky či do klubovny, mohou tyto věci při nenadálých situacích pomoci v nouzi. Krabička se nazývá různě, ale nejčastěji KPZ – krabička poslední záchrany. KPZ se postupem času stala také víceméně běžným outdoorovým vybavením.

“Máte zvlhlé zápalky, ztratíte jehlu a nitě právě, když je nejvíc potřebujete, nebo vám schází dvacetník na elektriku, či vám dojde náplast v lékárnice. A tu vás zachrání krabička poslední záchrany,” napsal Jaroslav Foglar 12. října 1935 v časopise Malý hlasatel (ano, skutečně Malý hlasatel, protože známější název Mladý hlasatel získal časopis později).

Tak se zrodila Krabička poslední záchrany – KPZ, kterou si mnozí v mládí poříдили, mnozí nikdy nepoužili, ale pravda je, že trpělivé nošení krabičky se čas od času skutečně vyplatilo a vyplatí i dnes. Kolem KPZ jsou vždy rozdílné názory a pravda je, že obsah (a praktické využití vůbec) je dnes s ohledem na dostupnost mobilních telefonů trochu diskutabilní. Každý si jistě představí různé možnosti použití a podle svých zkušeností KPZ pozmění, nebo úplně zavrhne. Zajímavá diskuze se rozvinula i u recenze jedné outdoorové KPZ (dnes spíše Survival Kit). Osobně se kloním spíše k dobré lepící pásce a kvalitnímu noži či ještě lépe nářadovému noži a pár drobnostem podle charakteru akce.

Co v KPZ podle seznamu v původním článku mělo být? Citujeme z článku z roku 1935.

“V této podivuhodné krabičce máte několik sirek a škrátko, máte tam dva-tři zavírací špendlíky, rezervní žárovku do baterky, hřebík, kousek provázku, nějaký šroubek, několik dvacetníků, složený čistý papírek, hadřík pro obvaz, kousek pečlivě zabalené náplasti a různé jiné drobnosti, které znenadání můžete na výletě potřebovatí...”

Dnes by už byl obsah samozřejmě trochu jiný. Zvláště dvacetník na tramvaj by už sotva stačil. Změny jsou dané časem, však také Jaroslav Foglar sám obsah upravoval. Například v knize Kronika ztracené stopy v roce 1967 uvádí Foglar následující obsah KPZ:

“Je tam kousek svíčky a škrátko s několika zápalkami, svinutý drátek, provázek, kousek leukoplasti, obvazu (vše čistě zabalení!), 2–3 hřebíky různé velikosti, několik napináčků, malá ořezaná tužka, několik špendlíků obyčejných, několik zavíracích, 2–3 jehly, černá a bílá nit, knoflíky, pětadvacetník na telefon, kousek křídly (rovněž pečlivě zabalený, jinak nám pokřídjuje a znehodnotí jiné věci), 2–3 Kč, tři dvacetihaléřové známky (možno jimi označkovat dopis jak do jiného města, tak v místě), kousek březové kůry k zapálení ohně, gumová ampulka s benzínem (pro rychlé rozdělání mokrého dříví za deště), guma na mazání, gumička na převázání, složený lístek čistého papíru, žiletka.”

Jaroslav Foglar je prvním u nás, kdo nápad s KPZ publikoval. Je samozřejmé, že myšlenka vznikla již dříve, a že podobné šikovně uložené drobnosti jsou součástí různých výrobků i dnes. Například švýcarské nože Victorinox od určité velikosti mají porůznu ukryté užitečné drobnosti jako je pinzeta, tužka, špendlík, párátko a malý šroubovák. Jak už bylo řečeno, takovou řemeslnou KáPéZetkou (jak Foglar název krabičky také někdy psal) je vlastně i nářadový nůž, kde máte vše potřebné uloženo v jediném nástroji. S KPZ se můžete dodnes setkat v publikacích o přežití a hlavně v obchodech s outdoorovými potřebami. U nás jich v nabídce není tolik, ale třeba na stránkách Equipped To Survive najdete více než desítku různých kombinací nouzových

krabiček, pásků, konzerv pro různé použití (například opasek na foto nahoře).

Pro srovnání a inspiraci uvádíme obsah dvou KPZ ze současné komerční nabídky:

Plastová krabička, výrobce MFH, infocena 288 Kč

krabička obsahuje: malý nůž, pišťalku, drátovou pilu, drátek, sadu na rybolov, vatu, zápalky, svíčku, tužku, mini-kompas, zavírací špendlík, křesadlo, 2 zrcátka, manuál pro přežití.

Survival Kit,

výrobce Coghlan's, infocena 650 Kč

Krabička obsahuje: kompas, podpalovač, provázek, smyčka, instantní polévka, sáček čaje, cukr, drátek, žiletka, hřebík, vlasec, rybářský háček, vodovzdorné zápalky, zápalky, antiseptická utěrka, náplast, obinadlo, signální zrcátko, uzavíratelný sáček, signální pišťalka, žvýkačka, energetický bonbón, šicí jehla, zavírací špendlík, papír, psací pero, návod (první pomoc/jak přežít).

Je samozřejmě na každém, aby zvážil, co doopravdy potřebuje. Ale je jisté, KPZ je dalším z Foglarových námětů, který u nás zapustil hluboké kořeny a jen málokdo se s podobnou krabičkou poslední záchrany v dětství nesetkal. Proto dnes připomínáme jak “narozneniny” KPZ, tak osobnost jejího slavného propagátora.

Tábor v Třemešné očima bláznivé slečny

20.10. 2010

Postižená a bláznivá Drobek

Kdysi dávno (v tomto červenci :-D) se jelo na tábor. Jelo se autobusem (tam i zpátky), takovým modrým, velikánským... Přijelo se a většinou bylo do smíchu. Ale to přešlo, když se měla všechna zavazadla odnést do tábora. Byla to děsivá, kluzká a naprosto nepříjemná cesta lesem-černočerným lesem!

Všechny ty těžké věci se tedy v pořádku donesly na louku, kde stály jen prázdné podsadačkové stany, za stromama byl srub, ve kterém ti starší (smích :-D) spinkali první a druhou noc a dole se vařilo, a vedle srubu byla jídelna.

Tábor probíhal jako každý. Zezačátku se stavěly teepee a pak se hrály celotáborovky, všichni hlídali, "většinou" byli všichni hodní a poslouchali starší... Prostě vše jako vždy. Byly i hádky mezi vlčaty, mezi světluškami, ale i skauty, skautky, vedoucími! Děly se ty nejstrašidelnější výpravy, ale i ty nejprimitivnější. No, naprosto obyčejný tábor, tábor jako všechny tábory, tábor z těch táborů nejtáborovější. Ale píšu to já, ne ? Takže tohle není všechno....

Den před odjezdem jsme ještě hrály (my skautky) poslední etapovku – najít na určitém místě (spíše kolem toho určeného místa) mapku, která nás dovede k další a další a.... Nejdřív šla Vicky s Pomněnkou, pak já s Klárou a po nás šla Sluníčko s Gingem. Šlo by to podle plánu Opičky a Breptičky, ale protože to Opi schovala tak moc nenápadně, tak jsme se nakonec všechny sešly hned u první mapky. Po nález papírku jsme se společně vydaly dál.

Takže, hledat další... "Hmmm.... To bude někde dost zastrčený!" řekla si Drobinka (já) . No a tak jsem se tedy pokusila vylézt na jakýsi podivný, hrbolatý a vydlabaný kopec... Bylo po dešti... po velkém, velkém dešti. Listy tam mokře relaxovaly a já, malá Drobeek!, se vydala na ten podivný horokopec. Vylezla jsem tam! Já děsně šikovná! JOOOO! A tak hledám.. No a najednou: " Mám to, našla jsem to!" řekla nějaká hledačka ze skautek. Já teda že slezu, tak se pomalu po těch odpočívajících listech kloužu k bříze. Jsem u ní, ještě další dva stromy a JOOO budu dole! Jenže.. jeden list se nasr-naštval! Noha mi podjela a žjůůááá dolůůů.....

Pokračování si domyslete: Aůů a výron!

Válečná výprava na Cintru

24.-26.září 2010, Šiškovice

Střelka / Kulda

V pátek jsme dorazili vlakem do Slatiňan spolu s další velkou partou lidí směřující také na Cintru. Cesta na tábořiště se zdála nekonečná, ale po usilovném boji s batohy a zbraněmi jsme se dobelhali na tábořiště, kde jsme si po postavení stanů nechali schválit zbraně. A hlavně byla na tábořišti krčma s točenou kofolou!

Druhý den ráno proběhla úvodní scénka a hned jsme odešli do hlavních měst. A pak jsme se hned mohli řezat po řepách. Svedli jsme mnoho heroických bitev, ze kterých jsme utíkali jako zbabělci, nebo hnali své nepřátele kvaliterně přes hory. Také jsme rozpoutali bitvu o město Cintru. Nakonec jsme se odebrali krásně unavení do tábořiště. Ještě ten den byla úžasná fireshow.

Ráno jsme zjistili, že celou noc přšelo, a tak se závěrečná bitva konala jen napůl, respektive na ni přišla jen polovina účastníků. Nakonec jsme si sbalili a šli zase tu dlouhou túru na vlak.

Tečka a konec.

Mikulášské putování

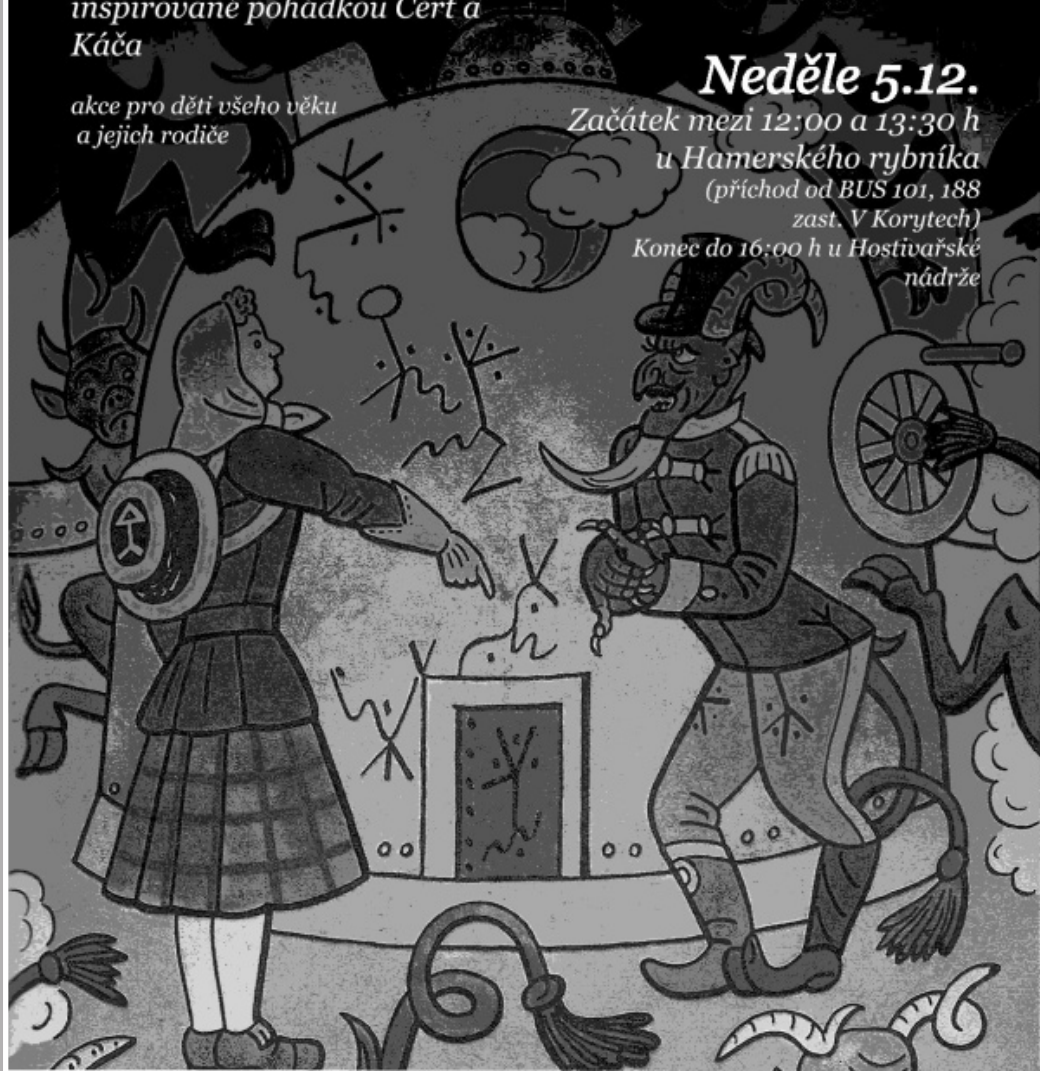
inspirované pohádkou Čert a
Káča

akce pro děti všeho věku
a jejich rodiče

Příjemná procházka za Mikulášem,
andělem a čerty,
zpestřená hrami po cestě
V cíli teplé pití a možnost opéct si buřtu
na pravém pekelném ohni

Neděle 5.12.

Začátek mezi 12:00 a 13:30 h
u Hamerského rybníka
(příchod od BUS 101, 188
zast. V Korytech)
Konec do 16:00 h u Hostivařské
nádrže

skaut

Za podpory MČ Praha 10 pořádá
JUNÁK – svaz skautů a skautek ČR,
středisko J. Rady Praha 10 – Strašnice
Web: <http://skauti-strasnice.unas.cz/>
Kontakt: Tomáš Hejda, tel. 608 040 701

Jak jsem poznával Sedlo

Mudrc

Když jsem se před asi 6 lety poprvé dozvěděl, že středisko má táborovou základnu v Sedle u Jindřichova Hradce, doslova mě to zahřálo u srdce. Můj táta v Hradci vyrůstal a já sám mám na město a jeho okolí mnoho hezkých vzpomínek z dětství.

Přímo do Sedla jsem se poprvé dostal na jaře 2006 s Ironem, Šmudlou, Benym a Ježkem, to léto jsme se chystali na louku u rybníka a chtěli jsme si ji zkontrolovat. Hned, jak jsme na louku přišli, místo mne okouzilo: úzký pás louky porostlý žlutě kvetoucím býlím, z jedné strany mez a velká louka, z druhé strany stromy a rybník jako v písničce František od Buty, zvláště když člověk prošel na molo a před ním se otevřel krásný jemně zakroucený rybník lemovaný rákosím a stromy různých typů i velikostí. Zád' louky tvořil hustý

les, zatímco na přídi se otvírala a padala za obzor. Majíce jisté zkušenosti s vyměřováním tábora, hned jsem na louce začal očima kreslit stany a tee-pee, stožár, táborový kruh, tady bude průchod do lesa ... a opravdu se sem vejdou čtyři tee-pee?

Tee-pee se vešla. Tábor v létě se nám podařilo postavit vcelku dobře, indiánské monumenty na

jedné straně dobře vyvažoval roversko-

vůdcovský herberk na straně druhé, a stany s kuchyní uprostřed dotvářely pěkný dojem táborového náměstí. Na svůj první tábor v Sedle vzpomínám velmi rád. Od té doby uběhlo několik let, a i další tábory na louce u rybníka jsem si opravdu užil, poznal okolní lesy, při výletech pěšky či na kole i krásnou přírodu a vesnice této krajiny. Rád se do Sedla vrátím, kdykoli budu mít příležitost. (Mimořadně jsem zvědav, jestli v polomu nad tábořem vydržela monumentální stavba, kterou jsme tam letos se skauty nechali...)

Tábořiště “Na Pekle”

Bobo

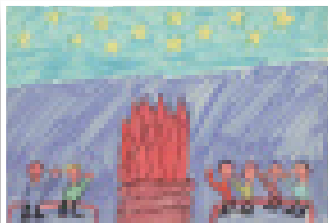
Před rokem touto dobou jsem do Lokali psal o mém oblíbeném místě, jistě mnozí z Vás odhalili, že se jednalo o naše (mnou velmi oblíbené) tábořiště u obce Sedlo v Jižních Čechách.

Jezdím na toto místo od svých sedmi let a za tu dobu mám spoustu krásných vzpomínek. Zajímavé je, že téměř každý měsíc to na tábořišti vypadá jinak. Poslední roky zde trávím příchod nového roku a většinou je všude bílo, na rybníku se dá bruslit a pokud si chcete udělat saunu, musíte led rozbít sekerou. Hned na jaře začínají na potoce kvést

blatouchy, louky jsou plné pampelišek a zem začíná pomalu vysychat. Koncem dubna, začátkem května v lese nad srdíčkem rozkvetou konvalinky a že jich tam je, úplná pohádka. To už se také na louce začínají objevovat spousty malých žabiček, které vyruší až příjezd prvních táborníků. V létě je tu rušno, od začátku července do konce srpna všude plno dětí. Doufám, že si odvázejí krásné vzpomínky tak jako já. Po skončení léta je na tábořišti snad největší smutno. Přítomnost

děti připomínají jen vyšlapané cestičky ke stanům a obnažené půdorysy míst kde, stávala tee-pee jen pomalu zarůstají travou. Najednou je tu takové ticho... Podzim vždy tábořiště zahalí do spousty barev a dlouho trvajících mlh. Počasí tu zkrátka dokáže vykouzlit nádhery, ale dokáže také pěkně nahnat strach. Ne nadarmo místní starousedlíci říkají tomuto místu “Na Pekle”. Bouřky, které do vesnice Sedlo přichází ze strany našeho tábořiště bývají totiž pekelné. My jsme se o tom také přesvědčili, když na nás z ničeho nic začaly padat kroupy jako ořechy. Za těch pár let by si jistě i ti z Vás, kteří už párkrát na tábořišti byli, vzpoměli na

další příhody. Pamatujete, jak nám přes tábořiště chodily krávy? Nebo, jak se na hlavní louce po kolena ve vodě chytali kapři? Jsem moc rád, že na toto místo mohu stále jezdit a děkuji zejména Berdymu, že toto místo kdysi objevil.

Velká podzimní výprava do Sedla

27.-31.10.2010

Pohledem oddílové kroniky ...

Středa (Špageta)

Středa byl den, kdy už jsme měli všichni volno, jenom Napo musel do práce, a proto byl sraz až v 19.00. Já se Slimákem jsme kupovali lístky na vlak a trochu jsme to popletli. Nejdříve jsme jeli rychlíkem – přes výluku – a potom jsme přestoupili na osobák do Jindřichova Hradce. V Hradci jsme čekali na autobus a mezitím jsme Kubovi brali čepici. Pak přijel autobus, všichni jsme se naložili a jeli směr Sedlo. Přijeli jsme a na nebi byly všude hvězdy a za pochodu do našeho tábořiště jsme se na ně mohli dívat. Po příchodu jsme dojedli večeři a šli spát. Lovec ještě roztopil kamna a málem jsem se udusil. Zbytek noci byl už klidný.

Čtvrtek (Štěpán)

Budíček byl v 9.00 a poté byla rozcvička. Po rozcvičce byla snídaně a po ní Kuba četl úryvek z knihy. Poté jsme odešli hledat nejsevernější bod Rakouska, kde jsme si měli uvařit rizoto. Šli jsme přes Sedlo a Nový Vojířov. Když jsme došli na místo, udělali jsme si oběd. Po obědě jsme si zahráli hru a šli přes kopec Kovář. Cestou jsme si zahráli válku po skupinkách a pak i všichni proti všem. Večer bylo kasino, kde se hrálo oko a kostky. Po čase jsme šli spát.

Pátek (Děda)

Ráno jsme vstali v 9:00. Napo počítal do 10 a šli jsme na rozcvičku. Nesli jsme loď k rybníku u 309. Pak jsme si šli vyčistit zuby a byla snídaně. Potom jsme šli hrát na louku k rybníku hry jako šátkovaná a kometa. Po hrách byl oběd, který vařil Špageta s Tanym. K obědu byly těstoviny s kečupovou omáčkou. Po obědě jsme si mohli udělat něco do stezky. Potom jsme si pouštěli ešus po potoce. A šli jsme střílet ze vzduchovky. Stříleli jsme na panáčky, na terč a medvědy a na plechovku. Ta se ale houpala, tak jí trefil jenom Želva. Potom jsme šli svačit.

Než se setmělo, tak jsme se dověděli, že půjdeme hledat poklad. Dostali jsme mapu, která nás dovedla k první šifře. Tam jsme zjistili, že máme jít k velkolepému písečnému tvaru. Byla tam ale jenom malá písková hromada. Tam jsme zjistili, že máme jít ke krmelci a pak k rybníku. Tam jsme nasedli na loď, kterou jsme tam přinesli ráno. Tam jsme hledali poklad. Pak jsme jeli zpátky a šli jsme do chaty. Potom přišla druhá skupinka. Dostali jsme výplatu a šli jsme hrát Bang.

Sobota (Tany)

Ráno byla rozcvička a potom jsme si vyčistili zuby a byla snídaně. Potom jsme pokračovali v etapové hře, během které jsme měli přestávku na svačinu a potom byl oběd. Po obědě jsme šli na kopec, kde jsme hráli hru s kartičkami, na kterých byla jména a názvy. Měli jsme si je zapamatovat a napsat je. Na konci hry jsme z nich měli udělat dvojice. Vyhodnotilo se a hra skončila. Vrátili jsme se do chaty a hráli karetní hry. Když skončily, šli jsme si vyčistit zuby a šli spát s domněnkou, že si to spaní užijeme, když jsme měli na druhý den odjet.

Neděle (Špageta)

Toto ráno jsme se již probouzeli podle zimního času v 6.30. Rychle jsme se nasnídali, umyli poslední nádoby, zavřeli okenice, vyčistili si zuby a honem honem vyrazili. Před odchodem jsme si zařvali oddílový pokřik a šli. Po cestě nabylo nic moc zajímavého. Až u autobusu jsme si odložili a zahráli šlapanou. Pak jsme nastoupili na autobus a hurá do Jindřichova Hradce. V Jindřichově Hradci jsme hned zapadli do Kaštánku, což je jedna místní cukrárna a Napo nám všem koupil čaj a jednu sladkost podle vlastního výběru. Dál už jsme si vše kupovali za své. Po příjemném posezení u čajičku jsme vyrazili na vlak. Chvilí jsme čekali a pak jsme se vydali směr Praha, ještě jsme samozřejmě přestupovali na rychlík a pak přes výluku autobusem. Ale ve zdraví jsme dojeli a výprava se podařila.

Výprava vlčat a skautů 309. do Tábora

22.–24.10.2010

Střelka, Vlčáci /Mudrc

Cesta vlakem byla delší, o to však náročnější, neboť železničáři vytrhali koleje snažice se vybudovat nový koridor. Z táborského nádraží jsme již na základnu Tábořských skautů na břehu řeky Lužnice dorazili svižně. Velcí kluci si večer rozehráli Proroctví, vedoucí si dali partii Osadníků, uložili jsme vlčata, a chvíli před půlnocí vyrazili do Tesca nakoupit. Cestou jsme odlovili jednu kešku, dokonce nezabloudili, a po návratu všichni ulehli.

Po ranním probuzení do jemné a mrazivé mlhy, posílení snídaní, vyzbrojeni meči, sekerami, palcáty a štíty, jsme se vydali dobýt Tábor. Místo města jsme dobyli pouze další dvě keše do sbírky, pozdravili bratra Žižku na náměstí Starého města, pobili pár neškodných domorodců a vrátili se zpět. Odpoledne jsme věnovali doladování naší šermířské formy a testování Kuldova luku na živých terčích – například našich vlčatech.

Večer jsme si opekli buřty na ohni, zazpívali pár písní, a po té, co kluci dohráli Proroctví, jsme podnikli další nákup v Tescu, jsme totiž hlavy dřevě a pár věci jsme předchozí noci zapomněli. Neděli jsme strávili v areálu základny, a cestu zpět – vlakem i autobusem – jsme zvládli bez problémů a na čas.

Sněm střediska

11.10.2010

Napo

Napsat nějaký zajímavý článek o řádném volebním sněmu střediska je asi jako psát o prvním dnu výpravy, kdy se sejdete na nádraží, nastoupíte do vlaku, někam jedete, cestou si něco zahrajete a pak vystoupíte, šlapete do chaty a jdete spát. Pokud cestou nevykolejí vlak, nic moc zajímavého se obvykle nestane. Náš vlak nevykolejil, takže pokud čekáte na nějaký zajímavý článek, rovnou přeskočte jinam. Nadšence budu ještě chvíli napínat tím, co bývá na volebních sněmech nejzajímavější a to výsledkem.

Tedy, sešli jsme se v klubovně Za Poštou 3 a kolem sedmé hodiny přijel vlak zvaný střediskový sněm. O pořízení potřebných cestovních dokladů bylo vzorně postaráno zejména zásluhou Irona a Mudrce. Naši cestující si po nástupu a zaujmutí míst na sedadlech nejprve vypočetli krátké vyprávění o tom, jak jsme putovali v posledních třech letech, kolik nás to stálo a jestli to stálo za to; pak si vzal slovo Beny a navrhl, co bychom mohli dělat dál. Jelikož rozhodování nebylo snadné, tak jsme si zvolili volební výbor v čele s Mudrcem. Tahle skupinka si chvilku něco šuškala v koutku a pak vymyslela, že bychom si mohli zahrát bezva skautskou hru – budeme si předsedávat v kupé a každý to pak zaznačí na papír. Na konci hry pak Mudrc spočítá body a zjistí kdo “vyhrál”. To už se ale pomalu blížila výstupní stanice a tak se všichni začali chystat – znáte to nic nezapomenout, pobalit se a tak.

Konečně to Mudrc spočetl a tak se přišlo na to, že jsem “vyhrál” a je ze mě střediskový vůdce, na druhém místě se umístil Bobo a je z něj zástupce vůdce střediska, o třetí místo se podělili shodným počtem bodů Korunka a Beňa a jsou voleni členové střediskové rady. Taky se přišlo na to, že s námi celou dobu potají cestovala revizní kontrola (pozor na ně !) Kamzice, Beny a Brepta.

No a pak už nám nezbylo než vystoupit z vlaku a vydat se na další cestu, za tři roky ovšem na stejné nádraží zase přijede vlak s názvem střediskový sněm.

P.S. Rozhodně nechci snižovat vážnost střediskových sněmů svým pokusem o rozpustilou interpretaci, ovšem pro seriózní podání je tu oficiální zápis ze sněmu a ten se mi přetiskovat nechtělo.

Představuje se ... Tecklis

Kde jsem se tu vzal?

Z Ostravy. Tam jsem se narodil svým rodičům. (Kteří se mimochodem také narodili svým rodičům... více najdete pod heslem Matematická indukce.) Nejdřív jsem byl malý a nic jsem neuměl. Pak se naši přestěhovali do Prahy a já začal chodit do školy. V té jsem potkal neuvěřitelnou paní učitelku Sobotkovou, která organizovala pro své žáky po odpolednech výlety do muzeí, do divadel i do přírody. Mimo to byla členem turistického oddílu Modřanská trojka, kterému tak dělala reklamu a ve kterém jsem proto zanedlouho skončil. A pak tu byl Mudrc. Toho jsem potkal až na gymplu (prestižním GCHD). Přetáhl mě z nefunkční M3 ke Spořilovským

skautům, kde se ze mne během pár měsíců stal rádce, čímž jsem obsadil místo uprázdněné Mudrcovým karierním postupem. Spořilovští Orlíci přešli později k „železným skautům“ ve Střelce, kde jsem dále rostl (a obrůstal mechem), až jsem se stal jedním z roverů hrdě tvořících někdejší Exit.

Kde se vzala moje přezdívka?

Před dávnými dobami (po vynálezu kola a ohně, ale před vznikem Picassy, Rajčete a Facebooku) jsem se staral o vlastnoručně spatlané webové stránky s názvem Starlight. Uváděl jsem na nich fotky a zápisy ze skautských výprav i jiných míst. Pobíhal po nich žlutý pavouk, který potřeboval jméno, tak zdědil jedno po elfím kouzelníkovi z fantasy knížky. Netrvalo dlouho a začal jsem se tak sám podepisovat a když jsem do té doby nedostal žádnou přezdívku od skautů...

Co teď dělám?

Pravidelní čtenáři si nejspíš všimli, že s každým číslem Lokali přichází úvodník z mého pera. Krom něj ručím za přípravu digitálně upravované části časopisu. Mezi čísla stíhám studovat matfyz; mým oborem je fyzika zaměřená na středoškolské vzdělávání. Také jsem se zapletl se skupinou vrstevníků, kteří zhruba dvakrát do roka tvoří hry s mafiánskou tematikou, učím se jezdit na kole jednodolce, tančím a bydlím ve vchodě sousedícím s Černokosteleckou klubovnou. Tak doufám, že to vydrží.

A jinak?

Chutnají mi věci sladké, smažené a/nebo s nivou. Ovládám počítač i programování. Uznávám dobře vykonanou práci. Snažím se fotit, psát a číst krásné věci. Odpočívám u anime a sci-fi. Děsím se lidské zanedbanosti a nevěšmavosti. Rád se směju dobrým vtipům a věřím moudru skrytému v příbězích. Jednou bych se chtěl podívat do Austrálie a mít dost času prostředků na vše důležité.

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
5 číslo 2010, ročník XXV.

Adresa: Ruská 42, 100 00, Praha 10

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Kika - Kristýna Drápalová,
Žabka - Kateřina Vančurová, ATRI - Karel Skála

Datum uzávěrky příštího čísla: 4. 2. 2011

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů